

Давня казка

Автор:

Леся Українка

Давня казка

Леся Українка

Леся Українка

ДАВНЯ КАЗКА

«Може б, хто послухав казки?...»

Може б, хто послухав казки?

Ось послухайте, панове!

Тільки вибачте ласкаво,

Що не все в ній буде нове.

Та чого там, люди добрі,

За новинками впадати?

Може, часом не завадить

І давніше пригадати.

Хто нам може розповісти

Щось таке цілком нове,

Щоб ніхто з нас не відмовив:

«Ет, вже ми чували сее!»

Тож, коли хто з вас цікавий,

Сядь і слухай давню казку,

А мені коли не лаврів,

То хоч бубликів дай в'язку.

I

Десь, колись, в якійсь країні,

Де захочете, там буде,

Бо у казці, та ще в віршах,

Все можливо, добрі люди;

Десь, колись, в якійсь країні

Проживав поет нещасний,

Тільки мав талан до віршів

Не позичений, а власний.

На обличчі у поета

Не цвіла урода гожа,

Хоч не був він теж поганий, —

От собі — людина Божа!

Той співець — та що робити —

Видно, правди не сховати,

Що не був співцем поет наш,

Бо зовсім не вмів співати.

Та була у нього пісня

І дзвінкою, і гучною,

Бо розходилась по світі

Стоголосою луною...

І не був поет самотнім, —

До його малої хати

Раз у раз ходила молодь

Пісні-слова вислухати.

Тее слово всім давало

То розвагу, то пораду;

Слухачі співцю за тее

Ділом скрізь давали раду...

Що могли, то те й давали,

Він зо всього був догодний,

Досить з нього, що не був він

Ні голодний, ні холодний.

Як навесні шум зелений

Оживляв сумну діброву,

То щодня поет приходив

До діброви на розмову.

Так одного разу ранком

Наш поет лежав у гаю,

Чи він слухав шум діброви,

Чи пісні складав — не знаю!

Тільки чує — гомін, гуки,

Десь мисливські сурми грають,

Чутно разом, як собачі

Й людські крики десь лунають.

Тупотять прудкіі коні,

Гомін ближче все лунає,

З-за кущів юрба мисливська

На долину вибігає.

Як на те ж, лежав поет наш

На самісінькій стежині.

«Гей! — кричить він. — Обережно,

Віку збавите людині!»

Ще, на щастя, не за звіром

Гналася юрба, — спинилась.

А то б, може, на поета

Не конечне подивилась.

Попереду іхав лицар,

Та лихий такий, крий боже!

«Бачте, — крикнув, — що за птиця!

Чи не встав би ти, небоже?»

«Не біда, — поет відмовив, —
Як ти й сам з дороги звернеш,
Бо як рими повтікають,
Ти мені їх не завернеш!»

«Се ще также полювання, —
Мовить лицар з гучним сміхом. —
Слухай, ти, втікай лиш краще,
Бо пізнаєшся ти з лихом».

«Ей, я лиха не боюся
З ним ночую, з ним і днюю;
Ти втікай, бо я, мосьпане,
На таких, як ти, полюю!

В мене рими-соколята
Як злетять до мене з неба,
То вони мені вполюють,
Вже кого мені там треба!»

«Та який ти з біса мудрий! —
Мовить лицар. — Ще ні разу
Я таких, як ти, не бачив.
Я тепер не маю часу,

А то ми б ще подивились,

Хто кого скорій вполює.

Хлопці, геть його з дороги!

Хай так дуже не мудрує!»

«От спасибі за послугу! —

Мовить наш поет. — Несіте.

Та візьміть листки з піснями,

Он в траві лежать, візьміте».

«Він, напевне, божевільний,

Крикнув лицар. — Ну, рушаймо!

Хай він знає нашу добрість —

Стороною обминаймо.

А ти тут зажди, небоже,

Хай-но іхатиму з гаю,

Я ще дам тобі гостинця,

А тепер часу не маю».

«Не на тебе ждять я буду, —

Так поет відповідає, —

Хто ж кому подасть гостинця,

Ще того ніхто не знає».

Лицар вже на те нічого

Не відмовив, геть подався;

Знову юрба загукала,

І луною гай озвався.

Розтеклись ловці по гаю,
Полювали цілу днину,
Та коли б вже вполювали
Хоч на сміх яку звірину!

А як сонечко вже стало
На вечірньому упрюзі,
Стихли сурми, гомін, крики,
Тихо стало скрізь у лузі.

Гурт мисливський зголоднілий
Весь підбився, утомився,
Дехто ще zostавсь у гаю,
Дехто вже й з дороги збився.

Геть одбившись від гурту,
Іде лицар в самотині.
Зирк! — поет лежить, як перше,
На самісінькій стежині.

«Ах, гостинця ти чекаєш! —
Мовив лицар і лапнувся
По кишнях. — Ой небоже,
Вдома гроші я забувся».

Усміхнувсь поет на тее:
«Не турбуйсь за мене, пане,

Маю я багатства стільки,
Що його й на тебе стане!»

Спалахнув від гніву лицар, —
Був він гордий та завзятий,
Але ж тільки на упертість
Та на гордощі багатий.

«Годі жартів! — крикнув згорда. —
Бо задам тобі я гарту!»
А поет йому: «Та й сам я
Не люблю з панами жарту...

Бачиш ти — оця діброва,
Поле, небо, сине море,
То мое багатство-панство
І розкішне, і просторе.

При всьому сьому багатстві
Я щасливий завжди й вільний».
Тут покликнув лицар: «Боже!

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/ukra-nka_lesya/davnnya-kazka

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)